

ΕΞΕΛΣΙΟΡ

Εξέλσιορ — ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἔγραφε νέος ἔτι τὴν ἡλικίαν λογογράφος — ἐχάραξε πρὸ μικροῦ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ποθητὴν λέξιν «Τέλος» ὑπὸ τὴν τελευταίαν γραμμὴν τοῦ νέου αὐτοῦ διηγήματος. Νῦν ἐπεθεώρει μετὰ πυρετώδους χειρὸς τὰ τετρακόσια ἐβδομήκοντα πέντε φύλλα τοῦ χειρογράφου ἅτινα ἔμελλε νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἐκδόστην τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον. Τὸ βλέμμα του διεξήρχετο ἐν σπουδῇ τὰς σελίδας, αἵτινες ἀπῆλθον τὸσοῦτων μινῶν ἐπιμοχθον ἐργασίαν, τοσαύτας ἀγριπνίας. Εἰς τὰ δραματικώτερα μέρη ἔδταμάτα. Ταῦτα ἀνεγίνωσκε γεγονυῖα τῇ φωνῇ προσπαθὼν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἔμελλον νὰ ἐμποιήσωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας.

Οὕτω παρήλθον πολλὰ ὥραι· τὸ ἐν τῷ λαμπτήρι πετρέλαιον κατναλῶθη τὸ πλεῖστον, ὅτε δ' ἐπερατώθη ἡ ἐπιθεώρησις ἦτο ἥδη τετάρτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα.

Παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ χειρόγραφα του, ἐστῆριξεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἀκρα μελαγχολία ἐπεχύθη κατὰ μικρὸν ἐπὶ τῆς μορφῆς του· ἀνεπῆλθον ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ διεσκέλιδε συγκεκινημένος μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον του.

— Καὶ σύ, ἀνεφώνησεν, ἐνατενίζων τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης χειρόγραφον, καὶ σύ μέλλεις νὰ ἔχῃς τὴν τύχην τῶν προδουτέρων σου ἀδελφῶν!.. Ἀπατηλαὶ ἐπιδοκιμασίαι φιλικῶν στομάτων μέλλουσι νὰ χαιρετίσωσι τὴν εἰς τὸν κόσμον ἐμφάνισίν σου, εὐμενὴ τινὰ ἄρθρα, ἴσως τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐκδότου γραφέντα, μέλλουσι νὰ σὲ ὑποδεχθῶσι· ἀναγνώστης τις ἴσως δὲ καὶ τις ἀναγνώστρια θέλουσι θλίψῃ εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τοῦ συγγραφέως, . . καὶ ἔπειτα . . . ἔπειτα θὰ ταφῇς εἰς τὴν γωνίαν βιβλιοθηκῶν τινῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἐδοσάνισα ἑμαυτὸν, ἐσπούδασα, συνετήρησα μετὰ στοργῆς εἰς τὸ στῆθος μου τὸ ἱερὸν τοῦ ἰδεώδους πύρι;

«Πράγματι! ἐνυπάρχει τραγικόν τι ἐν τῇ τύχῃ τῶν πλείστων βιβλίων, ἅτινα δίκην σκιῶν παρέρχονται πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κοινοῦ· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐνδοθεν ἀκούεται τὸ νεκρώσιμον φώνημα τῶν ρωμαίων μονομάχων; «χαῖρε Καῖσαρ, οἱ μέλλοντες γ' ἀποθάνωσι σὲ χαιρετίζουσι». Οἱ ἐπιθανάτιοι ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις! ἐπιθανάτιοι Ἀλλὰ τὰ βιβλία ταῦτα εἶνε δυστυχέστερα τῶν μονομάχων. Ἀποθνήσκουσι πρὶν ἀγωνισθῶσιν. Φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὰ σπέρμα τοῦ θανάτου.

«Ὡ ἂν οἱ ἀσπάλακες, οἱ ἐπικαλούμενοι βιβλιοθηκάριοι, ἦσαν εὐφρεῖς ἄνθρωποι, ποίας δηκτικῆς σατύρας ἠδύναντο νὰ γράψωσι! Παραλαμβάνουσι καὶ καταγράφουσι τὰ τέκνα τῶν Μουσῶν· τὰ πλεῖστα ἔπρεπε νὰ καταγράφωνται ὑπὸ ἰδίαν ἐπιγραφὴν, ὥς ἐν τῇ στατιστικῇ τὰ νεκροτόκια βρέθη. Ὑπάρχει πικροτέρα εἰρωνεία δι' ἐν βιβλίον, πλουσίως καὶ περικόμψως δεδεμένον, ἐπὶ ὥραιον χάρτου τετυπωμένον, περικαλλέστατον φέρον τίτλον, πρὸ μικροῦ ἐκδοθὲν, ἢ τὸ νὰ κεῖται παρὰ σιτοδρώτους παρελ-

θόντων αἰῶνων τόμους καὶ ν' ἀναγκάζεται νὰ λέγῃ: «Ἀριθμῶ ἐνὸς ἔτους—ἐνὸς μηνὸς—μῆος ἡμέρας βίον καὶ ἐν τούτοις ἀπέθανα καὶ ἐτάφην, ἐν ᾧ τὰ ἐκατονταετηρίδων ὅλων βίον ζήσαντα εἶνε νέα, ἀκμαῖα ἐκ κάλλους καὶ ἀθανασίας!

«Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ ἀθάνατοι, ὑπάρχουσιν ἐκλεκτὰ ἔργα ἅτινα διέρχονται διὰ τῶν αἰῶνων θεοειδῆ, ὁλύμπιον φῶς ἀκτινοβολοῦντα!

«Ὁ Ἐξέλσιορ ἔμεινεν ὀρθὸς ἀτενίζων ἐπὶ τὴν βιβλιοθήκην του. Ἐν τῷ πλήθει τῶν βιβλίων διεκρίνε εἰκοσὶν ἢ τριάντα τόμους οὗς συχνότερον ἠρέσκετο ἀναγινώσκων.

«Τὸ δὲ μυστικὸν τῆς οὐδέποτε ἐκλείπουσιν ζωικῆς ταύτης ἱκμάδος, προσεῖπεν ἐξακολουθῶν τὸν μονόλογόν του, τίς δύναται νὰ μοι τὸ ἀποκαλύψῃ; ἐν τοῖς βιβλίοις ἐκείνοις, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ ἀπέθανον καὶ ἐλησμονήθησαν οὐδὲν ἔρα εἶνε τῆς ἀθανασίας ἀξίον; Οὐδὲν τοιοῦτον εὐρίσκειται ἐν τοῖς σήμερον γαστρομένοις: Ἐπιδρᾷ ἄραγε καὶ ἐπὶ τῆς δόξης ἡ εἰμαρμένη, ἡ τυφλὴ τύχη; ἢ μὴ τὸ διάσημον, τὸ ἐπιζῶν ὄνομα εἶνε τέκνον τῆς ἀξίας; Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα πόθεν προέρχεται ἡ πνοὴ ἡ τὴν ἀθανασίαν εἰς αὐτὰ ἐμφυσῶσα; Ἐκ τοῦ νοῦ ἢ ἐκ τῆς καρδίας; Ἐκ τῆς θλίψεως ἢ ἐκ τῆς χαρᾶς; Ἐκ τοῦ ἔρωτος ἢ ἐκ τοῦ μίσους; Ἐκ τῆς πίστεως ἢ ἐκ τῆς ἀμφιβολίας; Ἐκ τῆς γαλήνης ἢ ἐκ τῆς τρικυμίας; τίς δύναται νὰ τὸ εἴπῃ;

«Ἰσῶς ἐν γένει οὐδεὶς ὑπάρχει κανὼν ἰσχύων ἐξίσου δι' ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους· ὁμοίως ἐξαίρων τὴν ἀκμὴν τοῦ πνεύματός των. Ὁ εἰς εὐρίσκει διὰ βαθείας διανοῆσεως ὅ,τι τὸν ἄλλον διδάσκει ἢ ἠδεῖα τῆς καρδίας ἀδωότης. Αἰτία τῆς ἐμπνεύσεως εἶνε εἰς τούτους μὲν ὄψις καὶ ὀδυνηρὸς πόνος, βαρὺ ὄνειδος, φλεγερός ἐκδικήσεως πόθος, αἱ δεινοπάθειαι τῆς ἐξορίας, ὁ νυγμός τῆς πείνης· τῶν ἄλλων αἱ πτέρυγες τῆς φαντασίας κρατύνονται καὶ ἐκτείνονται ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ, ἐν τῷ ἀσύλω τοῦ οἴκου, ἐν μέσῳ τῆς φαιδρᾶς λαλιᾶς τῶν παιδίων. Ὁ εἰς αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὑπέροχον ἐν τῇ προδευχῇ ὁ ἕτερος ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ. Ὁ εἰς ἔχει ἀνάγκην ἀσκητικῆς μονώσεως καὶ στερήσεων, ὁ ἄλλος ἔχει ἀνάγκην τῆς γυναικός. Ἀλλ' οὐδὲ γυνὴ σημαίνει τὸ αὐτὸ διὰ πάντας. Ὅτε μὲν εἶνε Βεατρίκη, ὅτε δὲ Λάουρα καὶ ἄλλοτε Φιαμέτα. Εἶνε πνεῦμα ἢ εἶνε ὕλη· εἰς πολλοὺς ἡ γυνὴ εἶνε μὲν: ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν γυναικῶν. Εἰς τὸν Γκοῦτε εἰς τὸν Βύρωνα δὲν ἦτο ἱκανὸς ὁ ἰδεώδης ἔρως ὅστις ἐπῆρκε εἰς τὸν Μούσαν τοῦ Πετράρχα. Ἐν διαφορωτάταις περιστάσεσιν, τὰς μάλιστα ἀσυμβιβάστους καὶ συγκρινόμενας περὶ τέχνης ἀξιώσεις ἐκπληροῦν, ἀνατρέπον καὶ ἐμπαίζον τοὺς κανόνας πασῶν τῶν σχολῶν, γενᾶται τὸ ἀριστούργημα, γενᾶται τὸ βιβλίον τῆς ἀθανασίας.»

«Ὁ Ἐξέλσιορ ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἦτο δὲ λίαν σύννους, εἰσῆλθεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, εἶτα δ' ἀνεφώνησε, ὥσει αἰθνηδία τις σκέψις ἐπῆλθεν αὐτῷ.

«Τὸ βιβλίον τῆς ἀθανασίας! Ὁρθότερον ἄραγε δὲν πρέπει νὰ τ' ἀπακαλέσω, τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας; Ναί, ἐδῶ ἔγκειται τὸ πᾶν. Ἐν φύλλον πολλὰκις ἀσφαλίζει

αἰώνιον ζῶν εἰς ἐν βιβλίον, ἐν μόνον φύλλον· δύναται νὰ καταυγάτῃ θεσπεσίως ἐν μειδιῶσῃ εὐτυχίᾳ· δύναται νὰ ἡ σπαρτακτικὴ ὥς ἡ κραυγὴ μὲτρός θεωμένης θνήσκον τὸ παμφίλιτον τέκος· δύνατον νὰ εἶνε ἥρεμος ὥς ἀστεροφειγῆς, νύξ, νὰ μαίνηται ἀγρίως ὥς κυματοπλήξ ὠκεανός. ἠδύ, ἡ ἀπομακρυσμένη μουσικὴ, δύνατον νὰ εἶνε ὕμνος ἢ κατάρα. Ἀδιάφορόν!

«Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς διὰ μαγείας τινος ἔθηκεν ἐν μέρος τῆς ψυχῆς του, ἡ ἀκριδέστερον τὴν ψυχὴν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Καὶ τούτου ἕνεκα, τούτου ἕνεκα δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ. Κατὰ τὴν μακρὰν τῶν αἰῶνων πορείαν, ἐφ' ὅσον νοήμων τις ὀφθαλμός τὸ ἀναγνώσκει, ἐφ' ὅσον συμπαθὴς κορδία συγκινεῖται ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον φαίνεται ὥς νὰ πάλλεται αὐθις ὁ ταχύς τῆς καρδίας παλμός ὁ ὑπαγορεύσας αὐτό· μεταξὺ τῶν γραμμῶν φαίνονται ὥς ὅρατὰ τὸ μειδίαμα, τὰ δάκρυα, ἅτινα πρὸ ἐκατοντάδων ὅλων ἐτῶν ἠδυνήθη νὰ μεταβάλῃ εἰς μίαν περίοδον, εἰς μίαν πρότασιν, εἰς μίαν λέξιν.—Τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας! εὐτυχὴς ὁ γράψας αὐτό! Ἐκ τούτου μεταδίδεται τὸ θέληγτρον καὶ εἰς ἄλλα. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ θ' ἀπολεσθῶσιν ὅλα, θὰ τριδῶσιν ὥς ξηρὰ φύλλα. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχῃ, μεταδίδει τὴν ζῶν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ, καὶ ἡ λάμπρις αὐτοῦ καταυγάζει καὶ ταῦτα. Μία πρότασις ἐξόχου, μεγάλῃς ἐννοίας εἶνε διεσκορπισμένη εἰς ἐκατοστύας πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντων βιβλίων. Ἀλλ' αὐτὰ πρέπει ν' ἀποθάνωσιν· διότι λείπει ἀπ' αὐτῶν τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας.

«Τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας! ἐξηκολούθησε μετ' ὀδυνηρᾶς ἀπενθαρρύνσεως, μεταξὺ τῶν 475 φύλλων, τὰ ὁποῖα αὐριον θὰ δώσω εἰς τὸ τυπογραφεῖον, δὲν εὐρίσκειται. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε μεταξὺ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἔχω γράψῃ· δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὐδὲ μεταξὺ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μέλλω νὰ γράψω . . . Ἀλλὰ διατί; . . . Ἐὰν ἐπελαμβανόμην ἀπαξ ἔτι τοῦ ἔργου, . . . ἂν ἀπεπειρώμην!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ λαμπτήρος, οὗ τὸ φῶς ἐταλαντεύετο πρὸ ἱκανῆς ὥρας, ἀνῆλθεν ὀρμητικῶς ἰσχυρὰ φλόξ. Τὸ φῶς ἐσβέσθη αἰθνηδίας καὶ δυσδομία μετεδόθη εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ Ἐξέλσιορ ἀψυπνισθεὶς εἰς τὸν ἀνδρῆ, πραγματικὸν βίον, ἐζήτησε ψηλαφῶν τὰ φασφάρα. Ἀνῆψε κηρίον καὶ παρετήρησε τὴν ὥραν.

Ἡ ὥρα ἦτο ἥδη τετάρτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἡ δριμεῖα τοῦ πετρελαίου ὁσμὴ καθίστα ἀδύνατον τὴν περαιτέρω ἐργασίαν. Απεφάσισε νὰ κατακλιθῇ.

Τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας ἔμεινεν ἀγραφον. Οὐτε τὴν ἐπαύριον οὔτε ἄλλοτε ποτὲ κατώρθωσε νὰ τὸ γράψῃ.

Παρήλθον ἔτι ἱκανά. Ὁ συγγραφεὺς ἠσθάνθη ὅτι ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς του. Προσεκάλεσε τὴν θυγατέρα του, τὴν ἰδεώδες τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, τὸν σκοπὸν πάσης ἐνεργείας του, εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην καὶ εἶπε:

—Τὰ χειρόγραφα μου, τὰ βιβλία μου εἶνε ἰδικά σου. Εὐχαρίστως θὰ σοὶ ἀφιέρωνα καὶ πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου ὅλα ὅσα ἔπλασα. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ συνδέσῃ τὸ

ὄνομά σου με ἓνα νεκρόν; Ἐπερίμνενα διαρκῶς τὸ φύλλον τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀ-
ξιόν σου, τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας—ἀλλὰ
τὸ φύλλον τῆς ἀθανασίας δὲν ἦλθε!...

(Enrico Castelnuovo) ... K

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΠΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΘΕΩΝ ΕΛΕΞΜΑΤΩΝ

Προλαβόντως ἐδημοσίευσεν ἐν ἐτέρῳ
περιοδικῷ ὀλίγα τινὰ περὶ δυσπεψίας,
ἐπιδέχων ὅτι ὁ στόμαχος εἶνε ὁ καλ-
λίτερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν λειτουρ-
γῇ τακτικῶς: Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὰ πάντα
ἔχουσι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καλῶς, ὅταν
πάσῃ τῇ ὀργάνῳ τοῦτο τότε τὰ πάντα βατ-
νοῦσι καλῶς. Καὶ τῷ ὄντι οἱ ἰατροφιλόσοφοι
ἀπάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ἀπαθῶν τῶν ἐ-
ποχῶν συμφωνοῦσι εἰς τὸ, ὅτι διάφορα νο-
σήματα προηγούνται, συνοδεύουσι ἢ ἀ-
κολουθοῦσι τὰς ἀταξίας τῆς πέψεως.
Οὕτω λέγει π. χ. ὁ Γαλνός, αἱ παθήσει.
τοῦ στομάχου δύναται νὰ προξενήσῃ
δυσπνοίαν ἀπνοίαν, ἐπιληψίαν, παραλη-
ρήματα καὶ μελαγχολίαν. Ἐχει δίκαιον ὁ
ἐλλαν συγγραφεὺς, καθὼς ἡ βάσις τοῦ φυ-
τικῆς βίου εἶνε ὁ στόμαχος. Τὸ πᾶν ἐ-
ξαρτᾶται ἐκ τοῦ, ἐὰν οὗτος λειτουργῇ
κανονικῶς ἢ ὄχι, ἐὰν τὰ προϊόντα αὐτοῦ
παρέχει τῷ ὀργανισμῷ τρέφουσι τὸ σῶμα
ἀρκούντως ἢ ὄχι. Ἐὰν ὄχι, ἀπασα αἱ λει-
τουργίαι χολαίνουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἥτον. Ἐὰν ὁ στόμαχος ὡς προαύλιον τοῦ
αἵματοφόρου συστήματος δὲν λειτουργῇ
καλῶς, θέλει παρέχει αἷμα πτωχὸν καὶ
πλημμελές. Τοιοῦτον αἷμα δὲν βραδύνει νὰ
ἐπιφέρῃ ἀτονίαν τινὰ τοῦ σώματος, μίαν
εὐπράθειαν προδιαθετοῦσαν τὸν ἄνθρωπον
εἰς πολλὰς ἀσθενείας. Τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευε
μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν καὶ ὁ διδ-
σκημὸς τῶν Παρισίων καθηγητῆς Μπὸ
(Beau).

Κατὰ συνέπειαν νομίζω φρόνιμον νὰ ἀ-
ποφεύγωμεν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ διατα-
ράξῃ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ στο-
μάχου. Ἴνα ἐπιτευχθῇ τὸ τοιοῦτον ἀπαι-
τεῖται κατ' ἐμὲ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς
γνώσις τοῦ βαθμοῦ τῆς πεπτικότητος τῶν
συνήθως πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου χρη-
σιμευουσῶν ὑλῶν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παραθέτω ἐν-
ταῦθα κατάλογον ἐξ οὗ φαίνεται πῶς
χρονικὸν διάστημα ἀπαιτεῖται πρὸς χό-
νευσιν τῶν πλείστων εἰδῶν τῆς τροφῆς.
Σηκμειωτέον ὅδε ὅτι ὁ κατάλογος οὗτος
στηρίζεται ἐπὶ ἀκριδῶν χυμικῶν ἐρευνῶν.

Χωνεύονται ὁθεν:

1. Τὸ νερόβραστον ὀρίζιον εἰς ὥραν 1.
2. κτυπημένα ὠά, ζωμός ἐκ φάρου
(Faro), ὁπλὸν ἀγρεῦμα (κυνήγιον), κομ-
πόστα ἐκ μύλων ἢ ἀπιδίων καὶ ἐξ ὀσπρῶν
ἐν γένει καλῶς βρασμένων, λάπαθος (σπα-
νάκι) ἀσπράγγοι, πολλὰς ἐκ πίτου (μπί-
ζελια καὶ φτσουλῶν εἰς ὥραν 1 1/2.
3. μυελὸς καὶ βραστὸς σαγοῦ (Sago) 1 3/4
4. Βραστὸν γάλα ὠά ὠμά, ἥπαρ ὁπλὸν
τοῦ βοῦς μπακαλάς βραστὸς ὥρας 2.
5. γάλα ἀβραστον, καὶ ἰνδικὴ ὄρνις βρα-
στὴ 2 1/4.

6. Ἰνδικὴ ὄρνις ὁπλὴ ἀγριόχοιρος ὁπλὸς,
ἀμνὸς ὁπλὸς, χοιρίδιον ὁπλὸν, γυιόμυ-
λα τιγανιτὰ καὶ ὀσπρία ἐκλεπιζόμενα 2 1/2

7. πλακοῦς (pudding) ἐξ ὠῶν καὶ γάλα-
τος πριζόλαι βόται τρυφεραὶ, ὄρνιθες, κα-
πῶνια καὶ ὄστρεα 2 1/4.

8. ὠά ἡμιπαγῇ (μελάτα), κριὸς ὁπλὸς,
χοιρομήριον ὠμὸν ψαχνὸν, βόιον κρέας ὁ-
πλὸν, χονδροὶ ἰχθύες Beefsteak, εἰς ὥρας 3.

9. Κρέας ὁπλὸν μεγάλου βοῦς, Boas-
theef, δαυκία (καρότα) βραστὰ, διάφοροι
σαλάται ἢ χορταρικά 3 1/4.

10. Κρέας ὁπλὸν μεγάλου χοίρου, νωπὸν
χοιρινὸν κρέας ἀλατισμένον, βούτυρον
διαλελυμένον, ὠά ἐβῆα, παλαιὸς τυρὸς,
λουκάνικα γεώμυλα βραστὰ, ῥαπάνια
στρογγυλὰ λευκὰ βραστὰ, ζωμός κριοῦ,
νοπὸς ἄρτος ἐκ σίτου, λευκὰ λάχανα βρα-
στὰ, ῥαφανὶς ἀγρία βραστὴ (Κρέν), κρόμ-
μυνα βραστὰ 3 1/4.

11. Παχὺ βόιον κρέας, καφὲ μετὰ ἄρτου
ἐπαλειφομένου διὰ βουτύρου 3 1/4.

12. Ὀρνιθες ἢ νῆσσαι (πάπια), ψηταί,
μόσχος ψητὸς 4.

13. νῆσσαι ἀγριαὶ καὶ χοίρινον κρέα-
μετὰ λαχάνων 4 1/4.

14. Ταριχευτὸν κρέας μετὰ τουροῖ (Sa-
uerkraut) εἰς ὥρας 4 1/4.

15. Λουκάνικα τιγανιτὰ, βραστοὶ τένον-
τες, ὀπῶρα μετὰ σπληνοῦ πυρῆνος, ὁπῶς
π. χ. τὰ κεράσια 5.

16. Ἐγγέλους παχεῖς ψητοὶ 6.

Ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῶν χρο-
νικῶν διαστημάτων αὐτὰ ἀπαιτοῦνται
πρὸς χόνευσιν τῶν ἀναφερομένων ἐδεσμά-
των ἐσυμβουλευθῆν ἐν μέρει τὸ ἐσχάτως
παρὰ τοῦ ἐν Λειψίᾳ ἐκδότου Ἐδουάρδου
Κοῦμερ δημοσιευθὲν σπουδαῖον σύγγραμμα
τῆς χημικῆς μαγερικῆς τοῦ διαπρεποῦς
ἱατροῦ Κλέκε.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω καταλόγου καταφαί-
νεται ποῖα φαγητὰ ἀνθρωποὶ ἀδυνάτου
κράσεως ἢ καὶ ἀσθενεῖς ὀφείλουσι νὰ ἀ-
ποφεύγωσι, καθότι εἶνε κανὼν τῆς ὑγιει-
νῆς οἱ τοιοῦτοι νὰ μὴ κάμουν χρῆσιν τρο-
φοφίμων, ὧν ἡ διάρκειά τῆς πέψεως ὑ-
περβαίνει τὰς 4 ὥρας.

Περαιτέρω προσθέτω, ὅτι τὸ πολὺ ἔλαιον
τὸ πάχος καὶ τὸ πολὺ ὄξος δυσκολεῖται
τὴν πέψιν ἐν ᾧ ἂν προστεθῇ εἰς τὴν τρο-
φήν ἄλας, πέπερι, συνάπι καὶ κιννάμω-
μον, ἰδίως δὲ ζάχαρι καὶ οἶνοι, ἢ πέψις
διευκολύνεται.

ΒΕΡΝΑΝΔΟΣ ΟΡΝΣΤΑΙΝ

Η ΠΑΤΙΝΑΔΑ

«Ἐὖπνα γλυκερά μου ἀγάπη, χρυσή μου ἐλ-
πίς, ἡ ρὴξ εἶνε ἡμερος, καὶ ἡ φύσις ἐπίσης ρυ-
σάξει, ὅλα εἶνε σιωπηλά, μόνον ἡ λαμπρὰ σε-
λήνη ὡχρῆ ἐν τῇ ἡμερίᾳ ταύτῃ, καὶ προχωρεῖ
κεκμηκυῖα καθὼς ἐμὲ, εἰς τὴν μοναξιά, γαλη-
νιαία καὶ αὐτοῦ τοῦ στερωμένου».

Ἀνατὸν σκληρὰ θέλεις νὰ μᾶς χωρίσῃ, ὡς
εὖρωμεν λοιπὸν μίαν μικρὰν γωνίαν γῆς εἰς τὴν
ὁποίαν νὰ καταφύγωμεν...

Ἐὖπνα γλυκερά μου ἀγάπη, ἡ ρὴξ εἶνε ἡσυ-
χος. Ἡ μικρὰ λέμβος μου μᾶς ἀναμένει ἐκεῖ
κάτω ἐπὶ τῆς παραλίας ἔρημος.

Ἡ σελήνη λάμπει, γιωματὴ ἀπὸ οἴκτον, καὶ
οἱ δύο ἑρπασαὶ πλήρη θερμοῦ ἔρωτος, τοὺς ὁ-

φθαλμοὺς βουρκωμένους ἀπὸ θερμὰ δάκρυα
θεῶνται ἀλλήλους.

Η ΦΥΓΗ

Κωπηλάτει γλυκερά μου ἀγάπη, ὄνειρον τῆς
ζωῆς μου κωπηλάτει, διὰ τὰ φύγωμεν μακρὰν,
ἐμπρός, προτοῦ ἡ αἰὶρα πνεύσει ἐπὶ τῶν ἡρέμων
τῆς θαλάσσης ὑδάτων. Παρατηρεῖς τὴν γῆν, ἡ-
τις ἀπομακρύνεται καθὼς ἔρ νέφος σκοτεῖνόν,
μᾶς ἀποχαιρετᾷ, διευθύνει πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀσπα-
σμούς της μὲ βαθρὴν ἀναστεναγμόν!... Εἰς τὸ
καλὸ μικρὰ κοιλίαν, καὶ σέεις διανύεις πηγάι καὶ
δροσεραὶ, εἰς τὸ καλὸ ὥραιαι πρῶται μὲ τοὺς γλυ-
κεῖς κελαδισμοὺς τῶν πτηνῶν. Χαίρεται διὰ παντός.

Ἡ μήτηρ μου μακρὰν σοῦ, ἐπὶ τῆς ξένης γῆς,
μοὶ ἀποστέλλει μίαν θερμὴν θερμωτάτην ἀγάπην.

«Κωπηλάτει γλυκερά μου ἀγάπη, κωπηλάτει,
διὰ τὰ φθάσωμεν ἐκεῖ μακρὰν, προτοῦ ἡ αἰὶρα
ἢ γλυκερά ἐπὶ τῶν ἀκινήτων καὶ ἡρέμων τῆς
θαλάσσης ὑδάτων πνεύσει.

Ἐκ Σμύρνης.

ΚΩΝΣΤ. ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἱστορία τοῦ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ Ἐπ.
Κυριακίδου δημοσιογράφου, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ
βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας
1832—1892. Μετὰ εἰσαγωγῆς ἐπὶ τῶν διαφόρων
ἱστορικῶν περιπετειῶν τοῦ ἔθνους κλπ. μετὰ εἰκο-
νογραφῶν. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπο-
γραφίας Ν. Ἰγγλέση 1892. Τῆς ἀνω δευτέρου
ἱστορίας ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος συγχείμενος ἐκ
40 μεγάλων τυπογραφικῶν φύλλων ἐξ 680 σελίδων
μετὰ πλείστων ὧσων σημειώσεων καὶ εἰκονογρα-
φειῶν, τιμᾶται δὲ δρ. 10. Συνιστῶμεν εἰς πάντας
τὴν ἀνάγκην τοῦ πρώτου τούτου ἱστορικοῦ ἔργου τῆς
Ἑλλάδος.

— Δόγος εἰσιτήριος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν δογ-
μάτων ἀπαγγελθεὶς τῇ 26 Φεβρουαρίου 1892 ὑπὸ
Προκοπίου Β. Οἰκονομίδου Ἀρχιμανδρίτου καὶ τα-
κτικοῦ καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πα-
νεπιστημίῳ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς Βασιλικῆς Τυπο-
γραφίας Ν. Γ. Ἰγγλέση 1892.

— Ὁ Οἰκονομολόγος. Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς
ἐκδοσις τῆς ἐφημερίδος ταύτης κατὰ Σάββατον ὑπὸ
Χ. Μακρίδου δημοσιογράφου καὶ γνωστοῦ ἐκδότου
τοῦ Ἐμπορικοῦ Ὁδηγοῦ. Ὁ Οἰκονομολόγος
συντασσόμενος μετὰ προσοχῆς καὶ σοβαρῶς θὰ περι-
έχῃ τὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, γεωργίας,
χρηματιστηρίου, συγκοινωνίας κλπ. Ἡ συνδρομή
τοῦ ἔσεται δρ. 10 ἐν Ἑλλάδι καὶ 12,50 χρ. ἐν τῷ
ἐξωτερικῷ.

— Διηγήματα. Ὁ ἐν Ζακύνθῳ λόγιος φίλος κ.
Π. Π. Ἀβούρης ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν εἰς ἓνα τόμον
κομψότατον τῶν πρώτων αὐτοῦ διηγημάτων ὑπὸ
τὸν τίτλον: Τάσια — Πατέρας Πλούσιος Ζήλια —
Χωρὶς ὄνομα. — Τὸ φάντασμα. — Παλῆς ἀρχοντας.
— Στὴ φυλακὴ. — Ἐκδίκησις. — Παιωνοραία.

— Αἰγυπτιακὰ σκαριφώματα. Ἡ φιλαρμονικὴ
ἐν Αἰγύπτῳ. — Δόγος καὶ προποδῆς Α. Φιλαδελ-
φῶς. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
Φιλαδελφῶς ἐν Ἀθήναις 1892.

— Ἐκπαιδευτικὸν σύγγραμμα περιοδικὸν τρις τοῦ
μηνὸς ἐκδιδόμενον τῇ συνεργασίᾳ τῶν διαπρεπῶν παρ-
ημῶν ἐπιστημόνων ὑπὸ Π. Π. Οἰκονομίου διευθυντοῦ
τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου. Ἐν Ἀθήναις συν-
δρομὴ ἑτησ. δρ. 6 ἐξ. φρ. 7.